

До Клію

Богдан Рубчак

А все-таки ти — тільки корч гістєрії,
Клію. Злива на камінних плитах,
хвилинний скорпіон на сталактитах —
анналах абсолютної історії.

Твій монумент, оклепаний, оплаканий,
розсиплється на рінь столапим тропам.
Листва та комашня покриє трупом
прегордий герб, в крові крилатій плеканий.

В калейдоскопі, пишнім позолотою,
промигнеш у кількох яриких фігурах,
а потім час, як сніг хрести на горах,
увінчить бюсти вічністю золатою.

Гніздом щурів, червивою державою
кольчуги стануть, корогви, корони,
і раті рани, перемоги руни
зрівняє цвіль байдужістю іржавою.

Зламай перо і меч на скельнім епосі,
в музеї моху здай епохи, шати, —
бо плющу підступ, хащів хижі чоти
не переможеш ні в бою, ні в описі.